



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2958/05
30.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Слободана Спасића, Михаила Рулића, Николе Станојевића и Љубице Јеремић, чланова већа, у спору по тужби тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, кога заступа пуномоћник БА, адвокат, ради извршења уговора, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу Гж. бр. 175/04 од 30.1.2004. године, у седници већа одржаној дана 30.11.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија туженог ББ, изјављена против пресуде Окружног суда у Нишу Гж. бр. 175/04 од 30.1.2004. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Нишу П. бр. 3638/2001 од 29.8.2003. године, обавезан је тужени да тужиоцу на име извршења уговорне обавезе исплати 7.000 еура са домицилном каматом почев од 1.9.2002. године, па до исплате, а све у динарској противвредности по курсу банке на дан исплате. Преко досуђеног а до утуженог износа од 8.000 еура у противвредности са домицилном каматом од 1.9.2000. године па до исплате тужбени захтев је одбијен као неоснован. Решењем о трошковима спора садржаним у ставу 2. изреке првостепене пресуде обавезан је тужени да плати тужиоцу трошкове спора у висини од 60.953,00 динара.

Окружни суд у Нишу је пресудом Гж. бр. 175/04 од 30.1.2004. године одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио поменуту првостепену пресуду.

Против другостепене пресуде благовремену и дозвољену ревизију изјављује тужени. Ревизију изјављује због битне повреде ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Тужилац не подноси одговор на ревизију туженог, а Републички јавни тужилац се о изјављеној ревизији није изјаснио.

Испитујући другостепену пресуду на начин прописан чл. 386. ЗПП само у оном делу у коме се ревизијом побија и у границама ревизијских разлога, пазећи по службеној дужности на битну повреду из чл. 354. ст.2. тачка 11. ЗПП и на правилну примену материјалног права, ревизијски суд налази да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде из чл. 354. ст.2. тачка 11. ЗПП на које се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Нису учињене ни битне повреде на које се указује у ревизијским разлозима. Изрека првостепене пресуде је јасна. Није у супротностима са доказима проведеним до закључења главне расправе и исправама у спису. Има разлоге о одлучним чињеницама, а дати разлози су јасни и непротивуречни. Другостепени суд је оценио жалбене наводе који су од одлучног значаја означавајући разлоге које је узео у обзир по службеној дужности, приликом одлучивања о жалби туженог изјављеној против првостепене пресуде. Отуда нижестепене пресуде нису захваћене битном повредом из чл. 354. ст.2. тачка 14. и чл. 354. ст.1. а у вези са чл. 375. ст.1. ЗПП, на које указује ревидент. Отклоњено је доказивање саслушањем у својству сведока оца туженог ВВ на рочишту одржаном 29.8.2003. године, о чему се на ову битну повреду поновљену у ревизијским разлозима правилно изјаснио другостепени суд дајући разлоге због чега иста не стоји.

Према утврђеном чињеничном стању странке су дана 7.8.1991. године закључиле уговор о продаји. Тужилац је као продавац, туженом као купцу продао два трактора типа "___" за продајну цену од 13.000 ДМ по једном трактору. Тужени се уговором обавезао да продајну цену исплати у 12 једнаких месечних рата за један трактор почев од 7.8.1991. године, а за други почев од 1.9.1992. године. Тужени је само делимично исплатио продајну цену у износу од 12.000 ДМ. Није платио преостали износ од 14.000 ДМ, што представља противвредност од 7.000 еура.

На основу тако утврђеног чињеничног стања одлучено је о тужбеном захтеву. Тужбени захтев је усвојен. Нижестепени судови су о тужбеном захтеву добро одлучили. Правилном применом материјалног права. Странке су закључиле уговор о продаји из чл. 451. ст.1. ЗОО. Тужилац је као продавац тракторе продао са задржавањем права својине на њима до исплате продајне цене што је у складу са одредбом чл. 540. ст.1. ЗОО. Свој уговорну обавезу која произилази из законских одреби из чл. 451. ст.1. и 467. ст.1. ЗОО

тузилац као продавац је у целости извршио. Тракторе које је продао туженом је и испоручио. Међутим, тужени није извршио своју обавезу из чл. 454. ст.1. и 516. ст.1. ЗОО јер цену у утуженом и досуђеном износу није исплатио тужиоцу као продавцу.

Продајна цена јесте уговорена у девизама, међутим, тужиоцу је досуђена противвредност неисплаћене продајне цене по курсу важећем на дан исплате, што није супротно чл. 3. ст.3. ЗПП нити чл. 103. ст.1. ЗОО. Чак и под претпоставком да стоје ревизијски разлози да је уговор ништаван због тога што је уговорена продајна цена у страниј валути, тужени се не би могао ослободити обавезе у утуженом и досуђеном износу. На то јасно упућује одредба чл. 104. ст.1. ЗОО. Тужени не може да врати тракторе јер их је даље продао трећим лицима -својим купцима. Отуда је он дужан да исплати одговарајућу накнаду у новцу. Та накнада представља износ неплаћене продајне цене. Отуда се не могу уважити ови ревизијски разлози, јер они не представљају правни основ за другачије одлучивање о тужбеном захтеву.

Како не постоје ревизијски разлози тако ни они на које се пази по службеној дужности, ревизијски суд је применом чл. 393. ЗПП одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

Председник већа – судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

СМ